

Ce poate fi mai frumos, din punct de vedere administrativ, decat un proiect de [descentralizare regionala](#)? !

Small is beautiful, nu-i așa? Se împarte țara în opt fragmente, se delegă responsabilități de la centru, birocrația va trebui să scadă, în principiu, iar oamenii vor fi, în final, mai mulțumiți de schimbarea statului. Dam istoria în spate. Probabil că mai sunt de pus la punct detalii, dar liniile relevante s-au trasat deja și nimeni nu a găsit vreo obiecție substanțială. Mai rămâne să fie introdusă această “reformă” în Constituție și apoi ne putem mandri cu o față mai suplă a țării. Administrația se va plia armonios pe conturul istoric și geografic al națiunii. Pe hartă arată excelent și pare un pas înapoi din drumul spre Statele Unite ale Europei.

Din păcate nu este așa, ci exact pe dos. Ca toate conceptele la modă și regionalizarea a cunoscut blestemul inversiunilor semantice. Schema e următoarea: se ia un cuvânt cu o conotație pozitivă și cu un sens istoric bine determinat, este supus unui tratament intelectual radical, în urma căruia i se păstrează atributele, dar i se schimbă complet sensul.

Exemplul clasic îl constituie “liberalismul”, dar mai pot fi amintite și altele, precum “comunitarism”, “ecologism”, etc. Regionalismul a fost supus unui tratament similar și ceea ce a rezultat nu seamănă deloc cu un transfer al deciziilor mai aproape de indivizi, ci cu o îndepărtare a lor către foruri tot mai arbitrare.

Astfel, aproape sigur agențiile pentru dezvoltare regională nu vor prelua din atribuțiile centrului, ci vor primi responsabilități aflate în mod normal în parohia autorităților “mai locale”, să spunem primării, consilii județene și altele. Acestea se vor vedea, odată cu trecerea timpului, din ce în ce mai vidate de sens și atribuții, acum încă destul de semnificative. Nu mai insist asupra mirosului de planificare totalitară pe care îl respiră soluția creionării de la centru a unei noi hărți administrative. În același timp, organismele nou create nu vor fi alese, ci vor fi parasutate de la centru, prin proceduri birocratice caracteristice Uniunii Sovietice.

Poate cititorul va crede ca este o exagerare, iar planul regionalizării doar o gogorită. Insa avem ilustrări celebre și mărturii edificatoare pe această temă. UE, de pildă, nu reprezintă în acest moment decât o formă de regionalizare mai amplă, chiar dacă acolo pasul s-a făcut oarecum de sus în jos. Ideea rămâne neschimbată: transferul suveranității “locale” către “foruri de decizie” îndepărtate geografic și electoral. În SUA, încă din 2004, [Charlotte Iserbyt](#) tragea clopotele de alarmă asupra acestui fenomen: "(...)a new world organisation, United Cities and Local Governments, (certainly a regional government association if ever there was one! ed.) was launched which will be the interlocutor between local government and the United Nations and will ensure the political representation of local government to the international community. It will progress (sic) local government policies in the key areas of decentralised cooperation, sustainable development, urbanisation, social inclusion and poverty eradication." În Africa de Vest există o variantă similară a Uniunii Europene, deja integrată monetar.

În încheiere, să ne oprim asupra unui teoretician al noii ordini, un model de sinceritate: “Nu putem sări spre un guvern mondial printr-un singur pas rapid... Precondiția pentru o eventuală și naturală globalizare este regionalizarea progresivă pentru ca ne deplasăm către unități mai mari, mai stabile și mai cooperante” ([Zbigniew Brzezinski](#))